

ning til, hvad jeg håber nogle andre har. Men det er nok for meget forlangt.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elisabeth Arnold med sin bemærkning nr. 2 i anden runde.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Uanset anti- eller sympatier rent personligt i denne her sag, er det altså et problem, at et medlem af Folketinget stiller sig op på talerstolen og siger, at en bestemt religion i Danmark skal bekæmpes. Og det var det, fru Pia Kjærsgaard sagde for 10 minutter siden.

Jeg synes, det ville være velgørende for os alle sammen, at vi fik et dementi af den udtalelse eller en beklagelse eller et udsagn om, at det ikke var det, der var meningen, for så ville vi alle sammen være roligere, for ellers har vi altså et medlem i vores midte, som åbenlyst krænker grundloven.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg må bare sige, at der ikke er nogen muslimske lande, som har den form for ytringsfrihed, for demokrati, alle de goder, som vi har i den vestlige verden, og endda meget i Danmark. Det er diktaturer, det er middelalderstater, og det er nogle, som jeg ikke ønsker i Danmark. Det er derfor, jeg vil bekæmpe de tendenser, og jeg står ved det til evig tid. Jeg står ved det.

Jeg vil også bekæmpe dødsstraf. Det synes jeg ikke er godt. Jeg forfægter altså også homoseksuelles rettigheder i Danmark.

Jeg synes stadig væk, fru Elisabeth Arnold har et problem i forhold til sine egne partimedlemmer. Jeg synes, at fru Elisabeth Arnold skulle rydde op i egne rækker, før hun begynder at gå løs på mig.

Jeg synes, at Det Radikale Venstre har et problem. Dansk Folkeparti har det ikke.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Mimi Jakobsen som ordfører.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg tror, at der for en gangs skyld er mange af os, der vil dykke ned i det skrevne referat af dette møde, når det engang bliver overstået. Man skal i hvert fald lige synke spyttet oven på denne her diskussion.

Det er ikke ganske nemt at sige noget nyt om verden efter den 11. september. Det er vanskeligt at være meget original, men man har vel alligevel lov at give sit bud, som statsministeren gjorde det til alles opbakning og tilfredshed i tirs-dags.

Som jeg ser det og CD ser det, skete det dramatisk, at begrebet den globale landsby pludselig voksede op for øjnene af os. Jeg tror, alle nu har lært at stave til globalisering. Verden blev pludselig meget, meget lille. Den blev også lille i den forstand, at mange på samme tid erkendte, at vi stod over for en fælles dagsorden, en fælles fjende, som verden måske har trængt til.

Efter et tiår, hvor der har været almindelig opløsning efter den kolde krig, efter Murens fald, fik vi en dagsorden, som man kunne forholde sig til, og hvor tingene blev klarere, end de har været. Det stod mange flere klart, at den globale landsby blev alt for lille til fanatisk intolerance og til international lovløshed, og det måtte der reageres på. Men den smækkede jo også tilbage med erkendelsen af, hvor sårbare vi er, selv den største spiller på holdet, og erkendelsen af, at bare én spiller på holdet bliver ramt, så har det en konsekvens for os alle sammen.

Der var ironisk nok – kom jeg til at tænke på midt i hele ulykken – for et par år siden en melodi, som blev meget spillet, som hed »In a New York-minute everything can change«. Den drejede sig faktisk om manden, der en dag gik på vej til Wall Street og aldrig kom tilbage. Det var så, fordi han skippede sin livsform og forsvandt. Men spørgsmålet drejer sig jo om balancen mellem at holde fast i en livsform, som vi ønsker at holde fast i, men samtidig erkendelsen af, at der er ting, mange ting, der har ændret sig også i vores verden.

Når jeg tidligere, til hr. Holger K. Nielsens store vrede – nu er han her heldigvis ikke, så tør jeg sige det igen – nævnte ordet løfterigt, er der flere grunde til det.

Jeg tror, vi alle, der sad og fulgte disse rædsler – jeg var på grund af en sygdomsmedling oven i købet i stand til at se det hele live og troede først, da mine børn kom ind og snakkede om det, at de igen snakkede om computerspil, og gav dem selvfølgelig en balle for det, nu gad jeg ikke høre mere på deres legerier, indtil jeg blev gjort opmærksom på, at jeg bare kunne åbne for fjernsynet – men oven på alt det dér, som jo blev et mareridt, et ubegribelige mareridt, tror jeg, vi alle har et behov for at finde et eller andet håb, finde